

BİL BAKALIM SIRA KİMDE?

Dr. Ferruh N. Ayoğlu

Malum, doktor, hemşire derken, neredeyse bütün sağlık çalışanları dövüldü. Hatta olay “adam öldürme” noktasına geldi. Başarısız bulunan, ilgisizlikle suçlanan derken, hastasına “iyi haber” veren de yedi dayağı. “Hakediyorlar kardeşim” diyenler oldu, hem de bolca. Geçenlerde, hastane bahçesinde ambulans yerine park eden aracın içindekileri “uyaran” ambulans ekibi yedi dayağı.

Zamanında bana da olmuştu, üç-beş yıl önceydi. Bizim fakültede otopark girişini tıkayan aracın içindekilere “otoparka giremiyorum” demiştim de, önce yol verip arkamdan gelmişlerdi. Sabır diye söylenirken içimden, adamlar ana-avrat sövmeye başlayınca dayanamamıştım. Ne yapalım, biz de eni sonu Anadolu insanıyız. Adam aracından inip “sen beni tanıyor musun, ben kimim biliyor musun?” deyince duraklamıştım. Böyle başlayınca muhabbet merak ediyor insan. Hatta hafiften de böbürleniyor; “ben neymişim arkadaş, kime kafa tutmuşum” havasına giriyor. İki yağız delikanlıdan hafif tombalak olan koymuştu son noktayı tartışmaya: “şimdi rektörü ararım, seni işten attırırım”. Anlaşılan adamın kafasındaki rektör, bir tür patron; “git muhasebeye, hesabını kessinler” diyecek. Bana da kala kala “selam söyle” demek kalmıştı.

“Dayak cennetten çıkma” der bizim Anadolu insanı. Zaten annenin vurduğu yerde de gül biter. Dayak yiyen, bıçaklanan, kurşunlanan, öldürülen hatunları geçiyorum bugün. “Kızını dövmeyen dizini döver” diye atasözümüz var. Atalar durup dururken uydurmaz ya; öyle olsa atasözü” denmezdi, boşuna mı?

Ama her şeye rağmen zekidir Anadolu insanı. “Yılanın başını küçükken ezmek gerekir” der. Mademki her bir halt bu doktorlardan, hemşirelerden geliyor, öyleyse sorunu kökten çözmek lazım, değil mi. Çare, daha küçücükken bunları yetiştiren öğretmenlere dalmak.

Geçenlerde, İstanbul’da bir öğretmen öğrencisini kotla derse almadı diye öğrencinin dayısından dayağı yedi. Eğitime hangi kıyafetin uyacağını dayıdan daha iyi bilecek değil ya. İnanmıyorsan, internette “dayak sonrası” fotoğrafı var. Bakınca öğretmenin haline, insanlığından utanıyor insan olan.

Mersin’de bir okulda (ilk okul sağlığı sempozyumunu orada yapmıştı), öğretmen 12 yaşındaki öğrenciyi tuvalette sigara içerken yakaladı. Okuldan kaçmaya çalışan öğrenci duvardan atlarken kolunu incitti. Haliyle sorarlar adama eve gidince, “bu kolun hali ne?”. Ne desin öğrenci, doğru söylemeyi mi öğrettin çocuğa, “öğretmen kovaladı” demiştir. Vay öğretmenin haline. İki yakınıyla soluğu okulda alan ağabey, öğretmenle yetinmedi, onun amiri olan müdür ve müdür yardımcısını tartakladı.

Dahası var. Havaalanında araç kaldırımdaki, dikkatini çekerim kaldırımdaki, iki yayaya çarptı. Polis gidip el koydu olaya. Kazayı yapan aracın evraklarını istedi. Sen misin isteyen? Sürücü ve araçtaki dört arkadaşı daldılar polise.

Adetten midir, refleks midir bilinmez. Dayağı yiyen “imdat” der. Medet umar. Bekler ki yardım gelsin. Görünen o ki, artık boşuna. Dayağı yiyen polis hastanede. Ona bakan doktorun yüzü gözü dağılmış, dün dayak yedi. Doktor, polisi yatıracak hastanede; onları yetiştiren ve dayak yediği için hastanede olan öğretmenin yatağı boşalınca.

Yürürken korkma. Konuşurken korkma. . “Bana dokunmayan yılan bin yaşasın” diyen atalarına güven.

Ama yine de sor kendine.

Bil bakalım sıra kimde?

28 Mayıs 2012
İnanış Gazetesi, Zonguldak